

Chồng Cơm Chồng Gạo

Tây Đô dịch

Lâu nay bận bịu không đóng góp bài vở gì cho Dactrung . Bèn dịch tiếp 1 truyện trong JoyLuck cho vui . Truyện trước "Một nửa hồn tôi" có thể là truyện buồn nhất trong đó . Còn truyện này là truyện buồn ... cười nhất . Vì cái anh chồng "cơm gạo" này .

CHỒNG CƠM CHỒNG GẠO

Bản dịch này tặng Phượng Các

Nguyên tác: Rice Husband - 1 truyện ngắn trong "The Joy Luck Club" của Amy Tan .
Tâm sự của Lena St. Clair, con gái Mỹ lai Tàu của bà Ying Ying StClair và Clifford StClair

Cho đến giờ tôi vẫn tin là mẹ tôi có 1 khả năng bí mật trông thấy mọi việc trước khi chúng xảy ra . Mẹ có 1 câu thành ngữ tiếng Hoa để diễn tả điều đó . "Chunwang chihan" : Môi hở thì răng lạnh . Theo tôi nó có nghĩa là việc gì cũng có nguyên nhân và hậu quả của nó .

Nhưng mẹ tôi không biết được khi nào có động đất, hay là thị trường chứng khoán lên xuống thế nào . Bà chỉ thấy được những điều xấu ảnh hưởng đến gia đình . Và bà biết được nguyên nhân tại sao . Nhưng bây giờ bà lại than thở là đã chẳng làm gì để ngăn chúng lại .

Một lần ngày xưa khi tôi còn là con bé con ở San Fransisco, bà nhìn vào cái kiểu căn hộ mới của gia đình tôi đứng nghiêng trên đồi dốc . Bà nói em bé trong bụng bà sẽ bị lọt ra mà chết, và thật vậy .

Khi 1 cửa hàng bán ống nước và đồ trong phòng tắm khai trương trước mặt cái ngân hàng gần chỗ chúng tôi ở, mẹ nói chẳng bao lâu tiền bạc của nhà bằng sẽ trôi đi hết . Rồi 1 tháng sau, 1 nhân viên của ngân hàng ấy bị bắt vì tội trộm tiền của chính ngân hàng ấy .

Còn năm ngoái, lúc cha tôi vừa chết, mẹ nói mẹ biết trước chuyện này . Vì cái cây kiểng Phi-Lam cha tôi tặng mẹ bỗng bị héo rồi chết, mặc dù mẹ tôi tưới nước rất đều đặn . Mẹ nói cái cây đã bị hư ở dưới rễ nên nước không hấp thụ được . Biên bản khám nghiệm tử thi cha tôi cho thấy 90 phần trăm mạch máu của ông đã bị nghẽn trước khi ông chết vì lên cơn đau tim vào tuổi 74 . Cha tôi không phải người Hoa như mẹ tôi, mà là người Mỹ gốc Anh-Ái Nhĩ Lan . Mỗi sáng ông ăn 5 miếng thịt ram ba rọi (bacon) với 3 cái trứng chiên .

Tôi nhớ đến cái khả năng này của mẹ tôi bởi vì hôm nay mẹ đến thăm vợ chồng tôi trong căn nhà chúng tôi mới mua ở Woodside . Tôi tự hỏi không biết lần này mẹ sẽ thấy gì .

Harold (chồng tôi) và tôi may mắn lắm mới tìm được căn nhà này, ở gần đỉnh cao nhất của Xa lộ số 9 . Khi đi đón mẹ ở San Francisco chỉ có 40 phút . Nhưng khi về đoạn đường trở thành 60 phút vì có mẹ ngồi trong xe . Khi xe chúng tôi đến chỗ con đường ngoằn ngoèo dẫn lên đỉnh đồi, mẹ tôi vỗ nhẹ vào vai Harold, nói nhỏ "À ! Rít bánh xe ." Rồi chút nữa : " Xe bị mòn, cũ nhiều chỗ rồi !"

Harold mỉm cười rồi chạy chậm lại, nhưng tôi có thể thấy tay anh ấy nắm chắc tay lái chiếc Jaguar, trong khi anh liếc qua kiểng chiếu hậu 1 cách bồn chồn vì đoàn xe sau lưng anh càng lúc càng dài . Còn tôi lại thăm khám chỉ khi thấy anh ấy lúng túng . Anh luôn luôn bám đuôi mấy bà cưỡi lái những chiếc Buicks cũ kỹ, bấm kèn lia lịa và nhấn máy thật ồn như hăm dọa họ là sẽ cán nát xe họ nếu họ không tấp vào nhường đường .

Cũng cùng lúc ấy tôi lại ghét mình vì cái tính thâm hiểm khi cho rằng đáng đời Harold. Tuy vậy tôi vẫn không ngăn được cái cảm giác ấy . Tôi đang tức Harold còn anh ấy thì đang khó chịu với tôi . Lúc sáng, trước khi đi đón mẹ tôi, anh ấy nói "Em cần phải trả tiền cho thợ diệt chấy rận, vì con mèo Mirugai là của em, vì thế đó là rận của em . Chuyện cũng công bằng thôi . "

Không có ai trong đám bạn chúng tôi lại có thể tin rằng 2 đứa tôi cãi nhau vì những chuyện ngớ ngẩn như chuyện chảy rận . Nhưng họ cũng không thể tin rằng vấn đề giữa 2 chúng tôi sâu xa hơn nhiều, sâu quá tôi cũng chẳng biết cái đáy của nó ở đâu .

Còn bây giờ vì mẹ tôi ở đây - bà sẽ ở đây 1 tuần, hoặc là cho đến chừng nào thợ điện làm xong việc trong căn hộ của bà ở San Fransisco - cho nên bọn tôi phải giả vờ như 2 chúng tôi chẳng có vấn đề gì cả .

Trong khi đó mẹ tôi cứ hỏi tới hỏi lui tại sao bọn tôi phải tốn quá nhiều tiền mua lại cái kho lúa được tân trang thành nhà ở này và cái hồ nước đã bị hư hại nhiều trên miếng đất 4 mẫu , trong đó hết 2 mẫu là rừng cây redwood và cây sồi độc . Thật ra mẹ tôi không hỏi mà bà chỉ luôn miệng "Ấy ! nhiều tiền quá, nhiều tiền quá " khi bọn tôi dẫn bà đi tham quan căn nhà và đất . Harold phải giải thích cho gọn : "Mẹ biết đấy, đất tiền là vì những chi tiết trong nhà . Như là cái sàn gỗ này, tẩy trắng bằng tay . Còn tường chỗ này thì giả đá cẩm thạch, cũng được chà bằng tay . Đáng đồng tiền lắm . "

Nghe vậy mẹ gật đầu : "Thuốc tẩy và đồ chà rất mắc tiền. "

Đi hết 1 vòng nhà, mẹ đã thấy ra những điểm xấu của nó . Bà nói cái dốc của sàn nhà làm cho bà cảm thấy bà bị "hụt hơi" . Bà nghĩ rằng cái phòng ngủ cho khách, chỗ bà sẽ ở tạm trong khi ở đây (vốn là cái trần của cái kho, có hình dạng 1 cái mái nghiêng), bị "nghiêng 2 bên" . Bà thấy nhện trên góc cao và cả chảy rận nháy béc béc trong phòng như là bọt dầu trên chảo . Mẹ tôi biết rõ, bên dưới những màu mè tốn kém, căn nhà này vẫn là 1 cái kho .

Mẹ có thể thấy hết những chuyện đó . Nó làm tôi khó chịu vì mẹ toàn thấy những điều xấu . Nhưng khi tôi nhìn lại thì mọi chuyện mẹ nói đều đúng . Cho nên nó làm tôi tin rằng mẹ cũng thấy những chuyện khác nữa, chuyện giữa Harold và tôi . Mẹ biết chuyện gì sẽ đến cho 2 đứa tôi . Bởi vì tôi nhớ về 1 chuyện ngày xưa mẹ đã thấy, khi tôi lên 8 tuổi .

Hồi đó mẹ tôi nhìn vào tờ cơm của tôi rồi nói là tôi sẽ lấy 1 người chồng xấu .

Tối hôm đó sau bữa cơm mẹ nói : "Ấy, Lena, bao nhiêu hột cơm con chưa trong chén là chồng tương lai của con có bấy nhiêu cái chấm trên mặt "

Mẹ bỏ cái tô của tôi xuống bàn. " Mẹ có biết 1 người mặt bị chấm bệnh đậu . Tính nết cũng bần tiện, xấu xa . "

Làm cho tôi liên tưởng tới đứa con trai hàng xóm, nó có những chấm nhỏ trên má, đúng vậy, những chấm nhỏ đó to bằng hạt gạo . Thằng con trai đó khoảng 12 tuổi, tên nó là Arnold .

Arnold khoái chơi cái trò bắn dây thun vào chân tôi mỗi khi tôi đi ngang qua nhà hắn từ trường về . Có lần nó còn chạy xe đạp cán lên con búp bê của tôi, làm gãy chân con búp bê . Tôi không muốn thằng con trai ác độc này làm chồng tôi chút nào . Vì vậy tôi nhắc cái tô lên, ráng vét hết mấy hột cơm còn sót lại cho vào mồm, rồi nhìn mẹ cười, tin chắc là chồng tương lai sẽ không phải là Arnold mà là ai đó có da mặt láng bóng như đáy cái tô sành lúc này .

Nhưng mẹ chỉ thở dài "Hôm qua con cũng đâu có ăn hết cơm" . Tôi lại nghĩ đến mấy chỗ cơm còn sót trong bát, hôm qua, hôm kia . Cho nên mỗi lúc tôi lại càng cảm thấy hãi hùng vì cái viễn cảnh càng gần sự thật là phải lấy cái thằng Arnold gớm ghiếc kia . Bởi vì cái thói biếng ăn của tôi nên cái mặt của thằng Arnold càng ngày càng giống khuôn mặt lỗ chỗ của chị Hằng .

Lẽ ra chuyện trẻ con này nhớ lại phải làm tôi mỉm cười lắm, nhưng thật ra mỗi lần nhớ đến thì tôi lại lẫn lộn 1 cảm giác vừa buồn nôn vừa hối hận . Sự thù ghét Arnold làm cho tôi cuối cùng nghĩ ra cách để cho nó chết . Tôi để cho 1 việc là hậu quả của 1 việc khác . Dĩ nhiên, mọi chuyện có thể chỉ là ngẫu nhiên dính dáng 1 cách lỏng lẻo với nhau thôi . Mà dù cho chuyện có thật hay là không thì điều chính vẫn là cái sự rấp tâm của tôi . Tại vì khi tôi muốn 1 chuyện xảy ra - hay không xảy ra - là tôi bắt đầu nhìn mọi sự, mọi biến cố như là có liên quan với nhau , chụp cơ hội hay tránh đi 1 chuyện là tùy tôi .

Rồi tôi đã tìm được 1 cơ hội . Cùng cái tuần mà mẹ tôi nói về cái tô cơm và chồng tương lai của tôi ., tôi được coi 1 cuốn phim kinh hoàng ở trường Chúa Nhật . Tôi nhớ cô giáo đã vặn đèn trong phòng xuống thật tối . Rồi cô nhìn vào bọn tôi, đầy ghê tởm trong phòng là những khuôn mặt trẻ con phúng phính Tàu hoặc Tàu lai Mỹ , cô nói : "Cuốn phim này sẽ cho các em thấy tại sao chúng ta phải dằn

tiền cho Chúa, phải làm việc cho nhà Chúa ."

Cô nói tiếp : "Cô muốn các em nghĩ đến 1 đồng xu mua kẹo, hoặc mỗi tuần các em mua bao nhiêu cây kẹo, cây kem, cái bánh - rồi so sánh với những gì các em sắp thấy trong phim . Và cô cũng muốn các em suy nghĩ về thế nào là ơn phước thật sự trong đời sống . "

Rồi cô bắt đầu chiếu phim . Cuốn phim chiếu về việc truyền giáo ở châu Phi và châu Á . Những nhà truyền giáo nhân từ này làm việc cứu giúp cho những người cùng khổ đủ thứ bệnh tật . Có người đôi chân đã sưng to như 1 thân cây . Có người tay chân bị tê liệt và cong lại với nhau như dây leo trong rừng . Nhưng điều kinh khiếp nhất trong những bất hạnh là những người mang bệnh cùi . Mặt mũi họ chứa đựng những gì tàn khốc nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra : những cục u, những lở loét, những chỗ lõm và những chỗ nứt nẻ chảy nước mà tôi biết là đã làm họ đau đớn quằn quại như bò con ốc sên vào cái thau muối .

Nếu mẹ tôi có mặt trong phòng chiếu phim, chắc bà sẽ nói những người đáng thương này là nạn nhân của những ông chồng bà vợ ngày xưa không chịu ăn hết đồ ăn trong đĩa .

Sau khi xem cuốn phim đó, tôi làm 1 chuyện rất ghê gớm . Tôi thấy mình phải làm gì để khỏi phải lấy thằng Arnold làm chồng . Tôi bèn chừa cơm lại nhiều hơn trong tô . Không những thế, tôi lại còn bỏ dờ cả các món bắp non, broccoli, bánh bột gạo hay là săng uých bơ đậu phộng . Đến khi tôi cắn 1 thanh kẹo có nhiều hạt đậu và đường dẻo trong đó, tôi bèn hy sinh luôn cây kẹo đó .

Để lương tâm yên ổn tôi nghĩ rằng có thể thằng Arnold sẽ chẳng bị gì cả . Nó sẽ không bị cùi, không bị dày đi Phi châu và chết ở đó . Ý nghĩ đó cân bằng cái khả năng đen tối là nó có thể bị .

Arnold không chết ngay tức thì . Trong thực tế, khoảng 5 năm sau đó, khi mà tôi trở nên khá gầy ốm, thon thả . Tôi đã hết còn ăn uống, không phải vì sợ Arnold, tôi đã quên nó từ lâu rồi , mà là vì để cho đúng một ốm đối như tất cả những đứa con gái tuổi 13 như tôi , chuyên môn kiêng ăn và làm nhiều chuyện đau khổ khác trong cái tuổi mới lớn . Tôi nhớ mình đang ngồi ở cái bàn ăn điểm tâm, chờ mẹ tôi gói xong bữa ăn trưa để rồi tôi quăng ngay khi bước ra khỏi nhà 1 quãng . Cha tôi đang ăn bằng tay, 1 tay thì chấm miếng thịt heo rán vào trứng, 1 tay thì cầm tờ báo để đọc .

"Ồ ! Nghe đọc đây" Ba nói, tay vẫn chấm vào trứng . Và đó là lúc ba đọc tin Arnold Reisman, 1 cậu trai sống gần khu với chúng tôi ngày xưa ở Oakland đã chết vì biến chứng của bệnh sởi . Cậu ta vừa được nhận vào trường "Cal State Hayward" và đang dự định học thành chuyên khoa về bệnh ở bàn chân .

" Các bác sĩ lúc đầu rất lấy làm băn khoăn về chứng bệnh mà họ tưởng chừng là rất hiếm hoi, và thường tấn công trẻ em khoảng tuổi từ 10 đến 20 sau nhiều tháng hay nhiều năm nhiễm vi trùng bệnh " Ba đọc tiếp " Mẹ em nói là em trai đã bị sởi nhẹ vào năm 12 tuổi . Đến năm nay, lúc đầu em có vấn đề trong việc kiểm soát cử động và chậm chạp về tinh thần . Rồi việc càng tệ hơn, cuối cùng em bị hôn mê . Cho đến khi chết em không tỉnh dậy . Em được 17 tuổi . "

Ba hỏi : " Con có biết cậu đó mà phải không ? " . Tôi đứng đó không nói được câu nào .

" Thật xấu " Mẹ tôi nói, vừa nhìn tôi . " Xấu hổ quá "

Và tôi nghĩ là mẹ tôi có thể nhìn thấu qua tôi , bà biết tôi là người gây ra cái chết cho Arnold . Tôi lấy làm kinh hoàng .

Đêm đó trong phòng mình tôi thộn cho tôi đầy ứ . Tôi ăn cắp 1 nửa thùng 4 lít kem dâu trong tủ đá . Tôi nhét từng muỗng đầy vào cuống họng . Sau đó, mấy tiếng đồng hồ sau, tôi ngồi thừ lừ trước phòng ngủ, nôn ọe trở lại vào cái hộp kem . Tôi cứ tự hỏi không biết tại sao ăn 1 món ngon lành như kem dâu có thể làm cho tôi kinh tởm như vậy, còn nôn ọe ra cái thứ gớm ghiếc lại làm cho tôi thật hài lòng .

Cái ý nghĩ mình đã làm Arnold chết thật ra không quá kỳ khôi . Có lẽ số anh ta là phải làm chồng tôi . Bởi vì tôi cứ tự nghĩ, ngay đến bây giờ, làm sao mà thế giới hỗn loạn này lại có thể có nhiều điều ngẫu nhiên thế, quá nhiều điều giống nhau và nhiều điều hoàn toàn tương phản ? Tại sao Arnold nó lại lựa có mình tôi ra để chơi cái trò bắn thun vô chân ? Tại sao hẳn lại bị nhiễm vi trùng bệnh sởi đúng vào cái năm mà tôi bắt đầu ghét hẳn ? Và còn tại sao tôi liền nghĩ ngay tới Arnold khi mẹ tôi nhìn vào cái tô cơm của tôi ngày xưa, để rồi tôi ghét hẳn quá đỗi ? Phải chăng thù ghét cũng chỉ là

hậu quả của tình yêu bị tổn thương ?

Ngay cả cho đến khi tôi đã gột rửa được cái tư tưởng kỳ khôi đó thì tôi vẫn cảm thấy hầu như người ta là thứ nào thì phải lấy những thứ xứng đáng với mình mà thôi . Tôi đã trốn được Arnold . Nhưng rồi lại lấy Harold .

Harold và tôi làm chung trong 1 công ty kiến trúc, Livotny & các cộng sự (Livotny & Associates) . Harold Livotny chính là kẻ hùn hạp duy nhất, còn tôi là 1 người cộng sự . Chúng tôi gặp nhau 8 năm trước đây, trước khi anh ấy thành lập Livotny & ... Lúc đó tôi 28 tuổi, là phụ tá công trình, còn anh ấy 32 tuổi . Cả 2 làm trong ban thiết kế và xây dựng nhà hàng cho công ty Harned Kelley & Davis .

Mới đầu chúng tôi gặp nhau trong mấy bữa ăn trưa để bàn về các công trình, và chúng tôi luôn chia 2 cái giấy tính tiền song phẳng , mặc dù tôi thường chỉ gọi 1 món rau trộn vì sợ cái tật hay lên cân của mình . Sau đó, khi chúng tôi đã kín đáo đi ăn tối với nhau, chúng tôi vẫn chia 2 cái tờ tính tiền .

Và vẫn tiếp tục như vậy, mọi thứ cứ chia ngay làm 2 ngay chóc . Chính tôi đòi hỏi chuyện đó . Thỉnh thoảng tôi còn đòi trả hết : tiền ăn, tiền uống, tiền tip . Không bận tâm chút nào .

"Lena, em thật là độc đáo, " Harold phát biểu sau 6 tháng đi ăn tối với nhau, 5 tháng gối chăn hậu ẩm thực, và sau 1 tuần thổ lộ tình yêu 1 cách vụng về, e lệ . 2 đứa tôi nằm trên giường , trong tấm ra giường màu tím mà tôi mua cho anh ấy . Cái ra cũ rách của anh bị ố nhiều chỗ, trông không lãng mạn chút nào .

Anh hích vào cổ tôi, thì thào " Anh không nghĩ rằng anh sẽ gặp được ai như em nữa, mặn nồng quá " - tôi nhớ lúc đó tôi bỗng cảm thấy瑟瑟 khi nghe chữ "gặp được ai khác" bởi vì tôi biết có hàng chục, hàng trăm đàn bà con gái châu chực để trả tiền ăn sáng, trưa , tối cho Harold chỉ để sung sướng được anh thì thào lên da thịt .

Rồi anh ấy cắn vào cổ tôi và nói : " Không phải ai cũng mềm mại, nồng nàn và đáng yêu như em ."

Nghe vậy, tôi mềm nhũn trong lòng, lão đảo vì cái câu bày tỏ tình yêu mới nhất này của anh. Tôi tự hỏi tại sao 1 người phong độ như Harold lại có thể cho tôi là 1 người độc đáo, đặc biệt ở cái chỗ nào .

Còn bây giờ đang nổi giận với Harold, tôi không nhớ nổi anh ấy phong độ ở chỗ nào . Dù tôi biết mặt hay mặt tốt của anh ấy vẫn có đó, vì tôi đâu phải là 1 người ngu ngốc quá khi yêu anh, lấy anh làm chồng . Tất cả những gì tôi còn nhớ là tôi cảm thấy vô cùng may mắn, và cũng vì vậy mà tôi cứ lo lắng những điều may mắn không xứng đáng này sẽ vượt khỏi tay tôi . Khi tôi mơ mộng dạn vào ở chung với anh, tôi cứ sợ anh ấy rồi sẽ chê tôi có mùi hôi, tôi có tật xấu trong phòng tắm , tôi không biết nghe nhạc hay xem tivi . Tôi cứ lo 1 ngày nào đó Harold sẽ sắm cặp mắt kiếng mới rồi 1 buổi sáng anh ấy đeo kiếng vào nhìn tôi từ đầu xuống chân rồi nói : "Trời, em đâu phải là cô gái mà anh tưởng, phải vậy không em ?"

Tôi nghĩ cái cảm giác lo sợ đó sẽ không bao giờ rời tôi, 1 ngày nào đó tôi sẽ bị bắt gặp, lộ tẩy ra là 1 người đàn bà giả danh . Nhưng mới đây, Rose, 1 người bạn có đi tâm lý trị liệu vì cũng mới vừa gây đổ vỡ hôn nhân nói với tôi rằng những suy nghĩ như vậy nhiều người đàn bà như chúng tôi hay mắc phải . (Chú thích của người dịch: Rose chính là cô gái trong truyện "Một nửa hồn tôi" - Nếu bạn đã đọc truyện ấy)

Rose nói : "Mới đầu mình nghĩ đó là do lối giáo dục nhún mình của người Hoa . Hay là cái kiểu vì mình là người Hoa thì mình nên chịu đựng tất cả, phải nghiêng theo giòng đời và đừng có tạo ra rắc rối . Nhưng bác sĩ tâm lý lại nói tại sao cô lại đổ cho văn hóa, sắc tộc của mình ? ."

Sau khi nói chuyện với Rose, tôi cảm thấy tự tin hơn . Tôi nghĩ dĩ nhiên Harold và tôi là ngang nhau trong nhiều vấn đề . Anh ấy không hẳn đã là đẹp trai theo đúng sách vở , mặc dù nước da đẹp và quyến rũ vì sự thông minh . Còn tôi không phải là sắc nước hương trời, nhưng nhiều người đàn bà trong lớp aerobics nói là tôi có nét đẹp khác lạ, họ thèm muốn bộ ngực nhỏ nhưng săn chắc của tôi, nhất là lúc này một ngực nhỏ được ưa chuộng . Còn nữa, 1 người khách hàng bảo là tôi tràn đầy sức sống và năng động lắm .

Vì vậy tôi nghĩ là tôi cũng xứng đáng với Harold chứ, theo cái nghĩa đẹp, tốt chứ không phải theo

nghĩa nghiệp chướng xấu . Chúng tôi bình đẳng . Tôi cũng thông minh và khôn ngoan . Tôi còn nhạy bén trực giác . Tôi chính là người đã bảo Harold anh ấy đủ giỏi để mở hãng riêng cho anh ấy .

Khi bọn tôi còn làm việc cho Harned Kelley & Davis, tôi nói, "Harold, cái hãng này nó biết muốn được anh là may cho nó lắm . Anh là con gà đẻ trứng vàng cho nó . Nếu bây giờ anh mà mở công ty riêng cho anh là anh hốt hết 1 nửa thân chủ trong ngành xây dựng nhà hàng của nó . "

Nghe vậy anh ấy cười ha hả : "1 nửa sao ? Quá đã !"

Tôi cũng cười, hét lại anh : "Hơn 1 nửa là khác ! Anh rất giỏi . Anh là người số 1 trong đám thiết kế và xây dựng nhà hàng . Anh biết, em biết và những người xây cất nhà hàng khác người ta cũng biết . "

Ngay đêm đó anh quyết định quyết định "làm tới luôn", câu của anh xài , cái câu mà tôi rất thù ghét từ khi cái ngân hàng tôi làm hồi đó đưa ra khẩu hiệu này để nhân viên cạnh tranh tăng năng suất .

Nhưng tôi vẫn nói với Harold, "Harold, em cũng muốn phụ anh làm tới luôn . Ý em là, anh sẽ cần tiền để tiến hành cái chuyện làm ăn này ."

Anh ấy không muốn nghe chuyện nhờ tiền của tôi, không lấy, không mượn, không đầu tư chia lời, không cả chuyện hùn hạp . Anh nói anh quý mỗi quan hệ của 2 đứa rất nhiều cho nên anh không muốn chuyện tiền bạc làm vấy bẩn nó đi . Anh giải thích "Em muốn chừng nào thì anh lại không muốn chừng nấy . Đừng dính dáng chuyện tiền bạc thì mới chắc là 2 đứa mình yêu nhau ."

Tôi muốn phản đối . Tôi muốn nói " Không, không ! Em thật ra không phải như thế này về chuyện tiền bạc , không phải cái kiểu mình vẫn làm bấy lâu nay . Em cho không cũng được . Em muốn ... " Nhưng tôi chẳng biết bắt đầu như thế nào . Tôi muốn hỏi anh ai, người đàn bà nào, đã làm anh tổn thương về chuyện này, làm anh quá sợ hãi đón nhận tình yêu trong mọi cách bày tỏ huyền diệu của nó . Nhưng tôi bỗng nghe anh nói điều mà tôi đã chờ đợi từ lâu, lâu lắm .

"Thật ra, em có thể giúp anh bằng cách dọn vào ở chung với anh . Ý anh là em có thể trả 500 đô tiền nhà mỗi tháng cho anh ... "

Tôi nói ngay : "Ý kiến thật tuyệt ", biết là anh rất ngỡ ngàng khi phải hỏi tôi chuyện đó . Tôi thật quá vui mừng cho nên không màng đến chuyện cái studio của tôi lúc đó muốn chỉ có 435 đô . 1 tháng . Hơn nữa, chỗ ở của Harold đẹp hơn nhiều, đó là 1 căn hộ 2 phòng ngủ với tầm nhìn 245 độ ra bờ biển . Dù là ở chung với ai cũng đáng giá tiền trả hơn hằng tháng .

Sau đó trong vòng 1 năm, Harold và tôi nghỉ làm cho Harned Kelley & Davis . Anh thành lập công ty Livotny & Associates, còn tôi làm cho công ty trong chức vụ Điều hợp các Công trình . Dĩ nhiên là Harold không lấy hết 1 nửa thân chủ ngành xây nhà hàng của Harned Kelley & Davis . Đúng ra thì Harned Kelley & Davis hăm là sẽ kiện ra tòa ngay nếu anh lấy đi dù chỉ 1 thân chủ thôi trong vòng 1 năm đầu thành lập công ty của anh . Vì vậy mỗi tối tôi thường khuyến khích anh mỗi khi anh nản chí . Tôi nói anh nên theo đuổi hướng mới là thiết kế nhà hàng ăn có chủ đề, để mới lạ hơn các công ty khác . (*)

Tôi nói : "Ai cần nhà hàng với mấy cái bar rượu, lò nướng toàn là gỗ với đồng nữa ? Ai ham mấy cái nhà hàng pasta kiểu Ý nữa ? Người ta không chán mấy cái nhà hàng trang trí với kiểu mấy chiếc xe cảnh sát đâm ra từ trong tường rồi sao ? Thành phố này toàn là những nhà hàng cái này bắt chước cái kia . Anh có thể kiếm mấy cái hốc . Làm cái gì mới lạ . Lôi kéo mấy tay đầu tư Hongkong đang muốn đổ tiền vào cho sáng tạo kiểu Mỹ ."

Anh cười nhìn tôi say mê, có ý nói "Anh mê những lúc em ngây thơ " . Còn tôi thì lại mê những lúc anh ấy nhìn tôi như vậy .

Cho nên tôi tràn trề tình yêu của tôi ra . "Anh ... anh ... có thể làm những nhà hàng ăn với chủ đề mới ... một ... một ... "Căn Nhà Của Mẹ" chẳng hạn ! Toàn là món ăn gia đình, người nấu ăn là những "bà mẹ" đeo khăn yếm, bồi bàn là những "bà mẹ" đi vòng vòng bảo khách hàng "con" ăn cho hết tô súp .

"Còn nữa ... có thể anh làm cái nhà hàng với tiểu-thuyết-thực đơn ... món ăn trong các tác phẩm ... chẳng hạn sáng ỷch trong truyện kỳ bí sát nhân của Lawrence Sanders, các món tráng miệng trong truyện Heartburn của Nora Ephron . Các thứ khác với chủ đề truyền thần tiên, hay là các truyền

cười, ... "

Harold lắng nghe tôi nói . Anh ấy mang các ý kiến đó và sử dụng 1 cách có tính toán, nghiên cứu, có phương pháp hẳn hoi . Anh thực hiện những chuyện đó . Nhưng thực sự ra , tôi nhớ chúng là ý kiến của tôi .

Và ngày nay Livotny & Các Cộng Sự là 1 công ty đang lên với 12 nhân viên toàn thời, chuyên về thiết kế nhà hàng ăn có chủ đề . Harold là người sáng tạo, kiến trúc sư chính, người thiết kế, người trình bày đồ án cho các khách hàng mới . Tôi làm việc trong ban trang trí nội thất . Theo Harold giải thích thì sẽ có vẻ không công bằng cho các nhân viên khác nếu anh cất nhắc tôi lên chức chỉ vì tôi và anh ấy đã là vợ chồng - chuyện đó là cách đây 5 năm, 2 năm sau khi anh thành lập Livotny & Các cộng sự . Phần khác là vì dù tôi rất giỏi trong công việc , tôi vẫn không có bằng cấp vì chưa bao giờ chính thức học ngành này . Tôi chỉ học 1 khóa có liên quan đến ngành này là khóa trang trí sân khấu để giúp cho vở nhạc kịch Madame Butterfly của trường cao đẳng khi đang học khoa Nhân văn Mỹ gốc Á .

Ở công ty Livotny & Các cộng sự, tôi nghiên cứu về các chủ đề . 1 nhà hàng có tên là "Chuyện Câu Cá", tôi tìm được 1 miếng gỗ cũ thân tàu trên có khắc chữ "Overbored" . Tôi là người nghĩ ra các thực đơn nên được treo lủng lẳng trên các cần câu nhỏ xíu

Tôi yêu thích công việc khi không phải suy nghĩ về nó quá nhiều . Còn khi tôi nghĩ về nó, về tiền lương của tôi, về bao nhiêu cố gắng, khó khăn, về chuyện Harold công bằng với mọi người trừ ra tôi, tôi lại thấy bất mãn .

Vậy ra chúng tôi bình đẳng, trừ việc Harold làm ra tiền nhiều hơn tôi khoảng 7 lần . Anh ấy cũng biết chuyện này vì anh ký cheque tiền lương cho tôi hằng tháng , và tôi bỏ vào trương mục riêng của tôi .

Lúc sau này, dù vậy, cái chuyện bình đẳng bắt đầu làm tôi khó chịu . Nó đã ở trong đầu tôi nhưng tôi chưa thật sự nhận ra . Tôi chỉ cảm thấy hơi không thoải mái 1 cái gì đó . Rồi khoảng cách đây 1 tuần, nó trở nên rõ ràng . Tôi đang dọn dẹp chén đĩa bữa ăn sáng còn Harold thì mở máy cho nóng xe trước khi đi làm . Và tôi thấy tờ báo trải rộng ra trên mặt cái bệ nhà bếp, cặp mắt kiếng của Harold để trên báo, cái cốc cà phê của anh bên cạnh tờ báo . Vì 1 lý do nào đó, nhìn vào cái khung cảnh quen thuộc này, những thứ vẫn thấy hàng ngày, làm tôi đổ vỡ trong lòng . Nhưng nó giống như tôi nhìn Harold lần đầu chúng tôi ái ân, cái cảm giác dâng trợn mọi thứ cho anh, bỏ hết, chẳng cần quan tâm đến được lại những gì .

Khi tôi ngồi vào xe, tôi vẫn còn xúc động vì cái cảm giác ấy, tôi nắm tay anh và nói "Harold, em yêu anh " Anh nhìn vào kiếng chiếu hậu , lùi xe lại, và nói "Anh cũng yêu em . Em có khóa cửa nhà lại chưa ?" Và chỉ vậy thôi, tôi bắt đầu nghĩ, không, không đủ .

Harold lắc lắc cái chùm chìa khóa xe và nói "Anh đi xuống đồi mua vài món cho bữa tối . Bí tết được không ? Có muốn món gì đặc biệt không ?"

"Nhà hết gạo rồi" Tôi nói, kín đáo gật đầu về hướng mẹ tôi đang quay lưng lại phía tôi . Mẹ tôi đang nhìn ra dàn dây leo cho cây hoa bougainvillea từ cửa sổ nhà bếp . Harold đi ra, tôi nghe tiếng xe nổ máy, tiếng bánh xe lăn trên sỏi ra khỏi sân nhà .

Mẹ tôi và tôi còn lại 1 mình trong nhà . Tôi bắt đầu tưới mấy cái cây kiếng . Mẹ tôi đang đứng nhón chân, chăm chú nhìn vào 1 cái tờ giấy dính trên cửa tủ lạnh .

Tờ giấy ghi "Lena" và "Harold" . Dưới tên mỗi người là danh sách những thứ mà mỗi người mua và giá tiền:

Lena-----Harold
Gà, rau, bánh mì,Đồ cho gara \$25.35
Xà bông gội đầu, Đồ phòng tắm \$5.41
beer \$19.63 Đồ cho xe \$6.57
Maria (Lau chùi + tip) \$65 Đồ gắn đèn \$87.26
(Coi Biên lai mua hàng) \$55.15 .. Sỏi đổ sân \$19.99
Cây kiếng, đất \$14.11 Xăng \$22.00
Rửa hình \$13.83 Kiểm tra xe \$35

..... Còi phim & Ăn tối \$65
..... Kem \$4.50

Theo như tuần này thì Harold đã xài hơn tôi 100 đô, như vậy tôi nợ anh khoảng 50 đô trong trường mục chi phiếu của tôi .

Mẹ tôi hỏi bằng tiếng Hoa "Cái này là cái gì vậy ?"

"Ồ, chẳng có gì đâu mẹ , chỉ là những thứ bọn con chia nhau " Tôi nói cố làm ra vẻ lơ là .

Còn mẹ thì nhìn tôi cau mặt nhưng không nói gì . Bà đi lại đọc cái tờ giấy đó lần nữa, lần này bà đọc kỹ hơn, ngón tay dò theo từng mẩu .

Còn tôi cảm thấy ngượng ngùng khi biết rằng mẹ đã thấy tờ giấy đó . Dù sao cũng đỡ là mẹ không thấy được cái nữa khác của nó , là cái chuyện bàn tới bàn lui . Không biết bao nhiêu lần bàn cãi, Harold và tôi mới đồng ý không ghi vào các thứ lặt vặt cá nhân như đồ kẻ lông mi, kem cạo lông tay chân, dầu xịt tóc hay kem cạo râu, đồ vệ sinh phụ nữ , ...

Lúc chúng tôi làm đám cưới ở sảnh đường của thành phố , anh ấy đòi trả tiền mượn sảnh . Tôi thì nhờ người bạn chụp hình dùm . Chúng tôi mở 1 bữa tiệc ở căn hộ của 2 đứa . Khách mang rượu champagne đến . Rồi khi bọn tôi mua nhà, chúng tôi đồng ý là tôi chỉ phải trả theo phần trăm số tiền nợ ngân hàng theo tỉ lệ lợi tức của tôi và của anh . Và tôi làm chủ căn nhà theo phần trăm mà tôi trả ; điều này ghi trong hợp đồng hôn nhân của 2 đứa . Vì Harold trả nhiều hơn nên anh là người quyết định căn nhà sẽ như thế nào . Nó có vẻ thoáng thối, rộng rãi, và chữ anh gọi là "trôi chảy như nước", không được cái gì làm chặn lại những đường viền của căn nhà, có nghĩa là không có những trang trí kiểu góc cạnh, gỗ ghế của tôi trong đó . Khi đi nghỉ mát, chi phí cũng chia 2 . Chỉ có những thứ Harold trả 1 mình là những thứ như quà sinh nhật hay Giáng sinh hay kỷ niệm ngày cưới .

Và còn những tranh cãi có vẻ triết lý về những thứ không phân định được rõ ràng, chẳng hạn như thuốc ngừa thai, hay cơm tối ở nhà đãi khách hàng của anh hay bạn cũ của tôi ở trường kỹ thuật , hay các cuốn dạy nấu ăn mà tôi mua nhưng anh cũng đọc vì những lúc ngồi không , chứ không phải vì anh chọn mua chúng .

Và chúng tôi vẫn còn tranh cãi về con mèo Mirugai, không phải con mèo của chúng tôi, cũng không phải của tôi, nhưng chỉ là con mèo, là món quà anh ấy tặng tôi sinh nhật năm ngoái .

Mẹ tôi bỗng thốt lên "Cái này con không chịu tiền được !" . Làm tôi giật mình, tưởng là mẹ đọc được ý nghĩ của tôi về con Mirugai . Nhưng tôi thấy mẹ tôi chỉ tay vào mẩu "kem" trong cái các mẩu của Harold trên tờ giấy . Hẳn là mẹ vẫn còn nhớ cái đêm ấy . Cái đêm mà tôi ngốn đầy kem ở trước phòng ngủ, để mẹ tìm thấy tôi, run rẩy và kiệt sức, ngồi kể bên cái hộp đựng đầy kem bị ọe ra . Tôi không bao giờ còn ăn được kem từ đó . Và tôi giật mình lần nữa khi nhận ra Harold không bao giờ để ý là tôi không ăn chút kem nào anh mua về mỗi tối thứ Sáu .

"Tại sao bọn con lại làm vậy ?"

Giọng mẹ tôi hỏi nhuốm 1 vẻ đau buồn , giống như là tôi gán tờ giấy lên tủ lạnh để làm đau lòng mẹ . Tôi nghĩ cách giải thích, ráng nhớ lại những chữ Harold và tôi thường dùng khi xưa : "Để cho bọn con có thể hoàn toàn độc lập ... để cho bình đẳng ... yêu đương nhưng không ràng buộc ... " Nhưng đó là những sáo ngữ mà mẹ không bao giờ hiểu được .

Vì vậy tôi chỉ nói với mẹ : "Con cũng không biết . Hồi chưa cưới nhau thì làm như vậy . Riết rồi giữ như vậy luôn . "

Mua đồ ăn về rồi, Harold nhen lửa cho cái lò than . Tôi thì lục đồ ăn ra , ướp thịt bò, nấu cơm, dọn bàn . Mẹ tôi ngồi trên ghế ăn chỗ cái bếp nhà bếp bằng đá mài , uống ly cà phê tôi pha cho mẹ . Cứ vài phút mẹ lại chùi cái đáy ly bằng tờ giấy lau mẹ kẹp trong cái tay áo .

Trong bữa ăn, Harold gợi chuyện nhiều . Anh nói về kế hoạch sửa sang căn nhà: mấy cái cửa sổ trên cao, mở rộng cái tầng trên, làm cái bồn hoa tulips và crocuses, đốn các cây sồi có chất độc, mở thêm 1 phòng bên, xây 1 cái nhà tắm lát gạch kiểu Nhật . Sau bữa ăn anh dọn dẹp bàn ăn và bắt

đầu bỏ đĩa ăn vào máy rửa chén đĩa .

Anh đi lại tủ lạnh, hỏi : "Ai muốn ăn tráng miệng ?"

Tôi nói : "Em no rồi"

"Lena không ăn được kem " Mẹ tôi bỗng nói .

Harold gật đầu : "Chắc vậy . Cô nàng luôn luôn kiêng ăn"

"Không, nó không bao giờ ăn kem . Nó không thích kem"

Đến lúc này thì Harold bèn cười mỉm và quay qua tôi thắc mắc, chờ tôi giải thích xem ý mẹ là thế nào .

"Đúng vậy, " Tôi nói giọng trung dung "Em ghét kem gần như từ hồi nào đến giờ"

Harold nhìn tôi đăm đăm, giống như là tôi cũng đang nói tiếng Hoa và anh không hiểu gì cả .

"Anh cứ nghĩ là em đang muốn sục ký ... Mệt thật ! "

"Lúc này nó gầy quá rồi nhìn nó không ra nữa " Mẹ tôi nói "Giống như con ma"

"Đúng đó ! Chúa ơi !" Harold than, vừa cười ha hả, nhẹ người khi nghĩ rằng mẹ tôi đã từ bi cứu anh ra khỏi thế kẹt .

Sau khi ăn tối, tôi trải khăn giường mới trong phòng ngủ của khách . Mẹ tôi ngồi lên giường . Căn phòng này mang vẻ trang trí kiểu đơn giản tối đa của Harold : chiếc giường đôi trải khăn trắng , mền trắng , sàn gỗ đánh bóng , 1 chiếc ghế bằng gỗ sồi được tẩy trắng, trên tường xám hoàn toàn không treo cái gì cả .

Chỉ có 1 vật trang trí duy nhất trong phòng là 1 thứ hơi kiểu cộ để kế bên chiếc giường: đó là 1 cái bàn nhỏ mặt bằng đá cẩm thạch cắt méo mó và chân bàn thì bằng những thanh gỗ sơn mài khẳng khiu . Mẹ tôi vừa đặt cái túi xách của mẹ lên bàn thì cái bình hoa giống như cái ống tròn màu đen trên bàn bắt đầu lắc lư .

"Cẩn thận nhé mẹ, cái bàn không được vững lắm" Tôi nói . Chiếc bàn này là của Harold chế ra thời còn là sinh viên . Tôi luôn luôn tự hỏi không hiểu sao anh rất lấy làm hãnh diện về cái bàn này . Những góc cạnh rất vụng về . Nó không mang cái dấu ấn gì của quan niệm tạo hình "trôi chảy như nước" mà hiện tại đang rất quan trọng cho Harold .

" Vậy thì ích lợi gì ?" Mẹ tôi vừa hỏi vừa dùng tay lắc lắc cái bàn . "Để thêm cái gì lên trên, mọi thứ rớt xuống hết . Mối hờ rãnh lạnh ."

Tôi để mẹ trong phòng rồi đi xuống gác . Harold đang mở các cửa sổ cho không khí ban đêm tràn vào . Tối nào anh cũng làm thế .

Tôi nói "Em lạnh"

"Gì thế ?"

"Anh đóng cửa sổ lại dùm em"

Anh nhìn tôi, thở ra và mỉm cười, kéo cửa sổ xuống , rồi ngồi xếp bằng trên đất và mở tờ tạp chí ra . Tôi ngồi trên ghế sofa, cơn giận trỗi lên, mà không rõ tại sao . Không phải vì Harold làm chuyện gì sai quấy . Harold chỉ là Harold mà thôi .

Rồi chưa bắt đầu mà tôi đã biết là tôi đang sắp sửa gây 1 trận lớn mà chính tôi cũng chưa biết làm sao mà kiểm soát được . Nhưng tôi cũng cứ làm . Tôi đi lại tủ lạnh, tôi lấy viết gạch đi chữ "kem" trên mục mua hàng của Harold .

Harold lên qionq : "Có chuyên qì thế này ?"

"Em chỉ nghĩ là anh không được bắt em chia tiền mua kem của anh nữa ."

Anh nhún vai, tỏ vẻ thích chí "Tiện thôi ."

Tôi hét lên "Tại sao lúc nào anh cũng phải công bằng là sao !"

Harold đặt tờ tạp chí xuống, miệng há ra khó chịu theo cái kiểu của anh . "Thế này là sao ? Sao em không nói thẳng chuyện gì ra đi ?"

- Em không biết ... Em không biết . Mọi thứ hết ... cái kiểu mình tính tiền với nhau mọi thứ . Thứ gì chia . Thứ gì không . Em chán quá rồi, cộng tới cộng lui, rồi trừ này bớt nọ , tính cho đều cho đủ . Em thấy nản quá rồi ."

- Chính em là người muốn con mèo .

- Anh nói gì vậy ?

- Được rồi . Nếu em cho là anh không công bằng trong chuyện muốn thợ diệt rắn thì để anh phụ tiền trong đó .

- Chuyện đó không phải là vấn đề !

- Vậy thì nói đi, làm ơn . Chuyện gì mới là vấn đề ?

Tôi bắt đầu khóc . Điều mà tôi biết Harold rất ghét . Tôi khóc làm anh lúng túng và tức tối . Anh nghĩ khóc là dùng mách khéo . Nhưng tôi không ngăn được, vì bây giờ tôi thấy là tôi cũng chẳng biết cái cớ này là để làm gì . Có phải tôi muốn Harold chu cấp cho tôi ? Có phải tôi muốn chịu tiền ít hơn 1 nửa ? Có phải tôi thật sự nghĩ là chúng tôi phải chấm dứt cái chuyện tính toán tiền tất cả mọi thứ ? Phải chăng sẽ không còn tiếp tục nghĩ trong đầu từng thứ từng món ? Phải chăng Harold rồi sẽ phải chi trả nhiều hơn ? Để rồi phải chăng tôi lại cảm thấy tệ hơn, không còn bình đẳng ? Hay là chúng tôi chẳng bao giờ nên là vợ chồng . Có lẽ Harold là 1 người xấu xa . Có thể chính tôi đã biến anh thành 1 người như vậy .

Chẳng có điều nào có vẻ đúng cả . Không có điều gì hợp lý cả . Tôi không nhận ra được gì cả và tôi hoàn toàn thất vọng .

"Em chỉ nghĩ là mình phải thay đổi lối sống này đi" Tôi nói khi cảm thấy đã có thể kiểm soát được giọng nói của mình . Có điều đoạn sau thì giống như than vãn : "Mình cần phải nghĩ về nền tảng của cuộc hôn nhân này ... đâu phải là cái tờ thu chi kết toán, ai nợ ai bao nhiêu ."

"Mẹ kiếp" Harold nói . Rồi anh thở hắt ngả người ra sau, làm như anh đã có suy nghĩ về chuyện này . Cuối cùng anh nói với cái giọng bị chạm tự ái "Được, anh biết là hôn nhân của mình có nền tảng lớn hơn cái tờ thu chi nhiều . Rất nhiều . Còn nếu em không cho là vậy thì anh nghĩ là em nên suy nghĩ xem em còn muốn gì nữa, trước khi em thay đổi mọi sự ."

Và lúc này tôi không biết suy nghĩ gì nữa . Tôi đang nói gì ? Anh đang nói gì ? Chúng tôi ngồi trong phòng, không nói điều gì . Không khí như đọng lại . Tôi nhìn ra cửa sổ, đằng xa bên ngoài là cái thung lũng bên dưới chỗ chúng tôi ở, với hàng ngàn ánh đèn lấp lánh lung linh trong màn sương mỏng mùa hè . Bỗng tôi nghe tiếng kiếng vỡ, trên lầu, và tiếng ghế kéo lê trên sàn gỗ .

Harold toan đứng dậy, nhưng tôi nói "Không, để em"

Cánh cửa phòng mở nhưng phòng không bật đèn, tôi liền gọi "Mẹ ?"

Tôi thấy ngay: cái bàn đá cẩm thạch sụp xuống trên mấy cái chân khẳng khiu của nó . Bên cạnh đó là cái bình hoa màu đen, cái bình tròn hình ống vỡ ra làm hai, mấy cành hoa nằm rải trên vũng nước .

Và rồi tôi thấy mẹ ngồi kế bên cái cửa sổ mở , bóng mẹ in lên bầu trời đêm . Mẹ quay lại trong ghế, nhưng tôi không thấy được mắt mẹ .

"Đổ xuống". Mẹ nói 1 cách đơn giản . Chẳng cần xin lỗi .

"Không có gì đâu mẹ " Tôi nói, và ngồi xuống lượm các mảnh vỡ của bình hoa . "Con biết thế nào nó cũng đổ ."

Mẹ hỏi : "Vậy sao con không làm gì cả "

Tôi thấy cái câu hỏi thật là đơn giản .

Hết truyện

Vài nhận xét :

- Cái "khả năng" nhận biết được những chuyện trước khi nó xảy ra, nhưng toàn là chuyện xấu, tôi nghĩ không phải năng khiếu gì cả . Phải chăng đó chỉ là bản tính bất an trong người bà mẹ Ying-Ying ? Người Mỹ gọi là "insecured feeling" . Là 1 người dân bà Trung Hoa thừa hưởng cái di sản bị áp bức, chiến tranh, thiên tai, nghèo đói, tai ương bất ngờ từ nhiều ngàn năm, nhiều bà mẹ Á đông dù sống trong "thiên đường" Mỹ quốc vẫn ám ảnh mỗi lo sợ này thường xuyên . Với họ, hạnh phúc, yên ổn là cái gì đó tạm bợ, còn tai họa luôn luôn rình rập . Vì vậy họ luôn "tiên đoán" những điều xấu . Có lẽ bà Ying Ying đã đoán hăng ngàn điều xấu nhưng cô con gái Lena chỉ nhớ những lần bà nói đúng .

- Cái thành ngữ "Chunwang chihan", Mối hận rằng lạnh không hoàn toàn có nghĩa như tác giả nói . Nhưng cũng không sai lắm .

- Sau khi kể về cuốn phim xót xa trên, tác giả liên tưởng có vẻ không ăn nhập mấy đến cuốn phim . Lại còn hơi buồn cười . Nhưng ý của Lena 8 tuổi là : Nếu chưa vài hạt cơm mà mặt chồng bị lấm chấm rỗ, đen, thì chưa cày nhiều đồ ăn mặt chồng tương lai càng bị hủy hoại ghê gớm hơn, bệnh hoạn hơn .

(*) Nhà hàng có chủ đề : Theme Restaurant . 1 kiểu nhà hàng có 1 kiểu trang trí, sinh hoạt riêng, nhất định của nó . Chẳng hạn nhà hàng "ma quái" trang trí đèn đỏ, khăn đỏ, bồi bàn là những dracula, frankenstein, werewolf, ... 1 số có giải thích trong truyện .

Thỉnh thoảng (vài năm 1 lần) thì tạm được, chứ tôi không khoái những kiểu nhà hàng này chút nào . Boring !

TayDo

Dịch xong 24/05/2002 . Thân tặng PhuongCac .